

Arrest

nr. 150 248 van 30 juli 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Poolse nationaliteit te zijn, in eigen naam en in haar hoedanigheid als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, op 11 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 oktober 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MISPREUVE, die loco advocaat B. VAN BAEVEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster werd op 13 februari 2014 in het bezit gesteld van een E-kaart, op grond van haar activiteiten als zelfstandige.

1.2. Op 28 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in hoofde van verzoekster en haar twee minderjarige kinderen een beslissing die een einde stelt aan hun recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42 bis en 42 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van:

Naam: [...]

+ kinderen: [...]

Aan de betrokkenen wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing

Betrokkene verkreeg de bijlage 8 op 29.11.2013 en de E-kaart op 13.02.2014 als zelfstandige. Uit het administratief onderzoek blijkt dat de situatie van betrokkene echter totaal gewijzigd is. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Op 14.08.2014 en 09.09.2014 werd Dienst Vreemdelingenzaken ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. Er werd op 01.09.2014 een uitnodigingsbrief verstuurd met de vraag naar nieuwe bewijsstukken aangaande de huidige economische situatie of bestaansmiddelen van betrokkene. Zij werd hiervan in kennis gesteld op 10.09.2014 en legde nadien een OCMW-attest, loonfiches en interimcontracten voor. Wanneer we deze documenten ten gronde bekijken, dienen we het volgende vast te stellen: De loonfiches en interimcontracten die betrokkene voorlegde, gaan over tewerkstelling in december 2013 en januari 2014. Uit navraag bij de databank van de RSZ is ook gebleken dat zij enkel in die periode in loondienst is geweest nl. van 13.12.2013 tot 21.01.2014. Betrokkene kan bijgevolg de inschrijving niet behouden als werknemer bij gebrek aan een geldige verklaring van indiensterning of werkgeversverklaring overeenkomstig het model van de bijlage 19 bis of gelijkwaardig (artikel 50, §2,1° van het KB van 08.10.1980). Nergens uit het dossier blijkt dat zij op dit ogenblik is tewerkgesteld. Betrokkene kan ook geen toepassing genieten van de uitzonderingsgronden van art. 42 bis §2, 2° of 3° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht toch te behouden als werknemer. Zij heeft immers geen volledig jaar gewerkt (art. 42 bis §2, 2°) en is reeds meer dan 6 maanden werkloos (art. 42 bis §2, 3°).

Als werkzoekende dient betrokkene, overeenkomstig art. 50 §2, 3° (KB 08.10.1981) ten eerste aan te tonen dat zij ingeschreven is bij de vdab of gesolliciteerd heeft en ten tweede dient zij te bewijzen dat zij een reële kans maakt op tewerkstelling. Betrokkene legt geen van de vereiste bewijsstukken voor. Zij toont wel aan tewerkgesteld te zijn geweest in het verleden via intérim maar het is niet omdat betrokkene in het verleden de kans heeft gekregen om via intérim te werken dat deze mogelijkheid zich hoe dan ook in de toekomst zal herhalen. Betrokkene is ondertussen ook reeds bijna negen maanden werkzoekende. Of zij actief solliciteert naar een nieuwe job of zicht heeft op een nieuwe tewerkstelling toont zij niet aan. Nergens in het dossier is immers enige informatie terug te vinden betreffende diploma's, specifieke vaardigheden, een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever of andere bewijzen haar reële kans op tewerkstelling aantonen. Bij gebrek aan concrete bewijzen, moet er dan ook besloten worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond een reële kans te maken op tewerkstelling waardoor het verblijfsrecht als werkzoekende ook niet kan behouden worden.

Bij gebrek aan enige economische activiteit diende betrokkene zich kennelijk te wenden tot het OCMW om in haar bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen maar aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking gesteld worden door de Belgische overheid en zij al een aantal maanden leefloon ontvangt, dient te worden vastgesteld dat zij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art. 40, §4 van de wet van 15.12.1980 en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, wat eveneens een grond tot intrekking is.

Gezien deze elementen in het dossier dient er overeenkomstig art. 42bis §1 van de wet van 15.12.1980 dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie.

Hierdoor dient ook, overeenkomstig art. 42ter §1, 1° (wet van 15.12.1980), het verblijfsrecht van haar minderjarige kinderen, die haar vervoegd hebben, te worden beëindigd. Zij verkregen het verblijfsrecht o.b.v. gezinshereniging met hun moeder.

Er werden verder ook geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van DVZ waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten (overeenkomstig 42 bis §1, 2e en/of 3e lid of artikel 42 ter §1, 3e lid) waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkenen zonder problemen moeten in staat zijn gevolg te geven aan deze intrekking van verblijfsrecht.

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister overeenkomstig artikel 54 van het KB van 08.10.1981 een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel luidt als volgt:

“SCHENDING VAN ARTIKEL 42BIS §2 VAN DE WET VAN 15.12.1980 EN SCHENDING VAN DE MOTIVERINGSPLICHT

Art. 42bis. § 1. (...)

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

(...)

In casu dient verzoekster het verblijfsrecht bijgevolg te behouden aangezien zij ingevolge ziekte tijdelijk arbeidsongeschikt is.

De bestreden beslissing motiveert dus ten onrechte dat verzoekster niet zou kunnen genieten van de uitzonderingsgronden. Verzoekster valt onder de eerste uitzonderingsgrond en dit is voldoende. De uitzonderingsgronden zoals voorzien in de wet hoeven niet cumulatief te worden vervuld.

Het betreft hier een geval van onvrijwillige tijdelijke arbeidsongeschiktheid.

Artikel 42bis §2, tweede lid van de wet van 15.12.1980 bepaalt overigens dat teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, rekening gehouden wordt met onder meer het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden. In dit geval kunnen we zeker spreken over een tijdelijk karakter.

Verzoekster is niet blijvend doch wel tijdelijk arbeidsongeschikt.

Minstens is de beslissing niet afdoende gemotiveerd waar ze er zomaar lijkt van uit te gaan dat de medische problematiek van verzoekster geen tijdelijk, maar een permanent karakter zou hebben.

Dat de medische situatie van verzoekster zou zijn gestabiliseerd, of een voortdurend karakter zou hebben of binnen afzienbare tijd niet voor verbetering vatbaar zou zijn, wordt helemaal niet gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Laat staan dat de bestreden beslissing afdoende motieven zou bevatten om deze loutere aannames van permanent blijvend ziektebeeld in plaats van een tijdelijke pathologie werkelijk te schragen.

De bestreden beslissing gaat daar eigenlijk niet eens op in. De bestreden beslissing vergenoegt zich met de vaststelling dat verzoekster “al een aantal maanden leefgeld ontvangt” om haar verblijfsrecht in te trekken, zonder zelfs maar in rekening te nemen of de medische toestand van verzoekster van tijdelijke dan wel van permanente aard zou zijn, al of niet zou zijn gestabiliseerd.

Dat terwijl verzoekster zelfs nog op 30 april 2014 een zware hernia-operatie heeft ondergaan en haar vermoedelijke arbeidsongeschiktheid momenteel is bepaald tot 30 november 2014, wat niet méér is dan een normale postoperatieve herstelperiode die nodig is om te verifiëren in welke mate het operatief ingrijpen succesvol was, en de medische problematiek zich verder evolueert.

De bestreden beslissing die weliswaar erkent dat er een medische problematiek bestaat, maar er niet bij stil staat of deze problematiek blijvend dan wel tijdelijk is en die voorbijgaat aan het feit dat verzoekster in een normale herstelperiode na operatief ingrijpen zit, is manifest onvoldoende gemotiveerd en schendt in elk geval artikel 42 bis §2 van de Wet van 15.12.1980.”

2.1.2. Zoals dat uit de bestreden beslissing blijkt, werd verzoekster op 10 september 2014 in kennis gesteld van de volgende brief van de verwerende partij van 1 september 2014:

“Mijnheer de Burgemeester,

Gelieve betrokkene uit te nodigen en te vragen welke activiteiten zij heden heeft. Overeenkomstig art. 42bis §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde immers zo nodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Naargelang de huidige activiteit dienen er recente bewijzen voorgelegd te worden :

- als werknemer: werkgeversattest of arbeidscontract + loonfiches*
- als zelfstandige: recent bewijs van aansluiting bij sociale verzekeringsfonds geldig voor inschrijving in vreemdelingenregister (hier dient specifiek om gevraagd te worden bij sociale verzekeringsfonds) + recent en volledig uittreksel van de kruispuntbank der ondernemingen + bewijs van het effectief*

uitoefenen van de zelfstandige activiteit (vb. bewijs van regelmatige inkomsten uit zelfst. act. - bewijs van storting van soort loon op eigen rekening)

- als werkzoekende: bewijs van reële kans op tewerkstelling en VDAB-attest of sollicitatiebrieven. Indien betrokkene werkloosheidsuitkering ontvangt, mag er naast deze bewijzen als werkzoekende ook bewijs geleverd worden van de uitkering met hierin de vermelding van hoelang zij in België tewerkgesteld was en sinds wanneer zij uitkering geniet.

- als student: inschrijvingsbewijs van een erkende school+ bewijs van voldoende bestaansmiddelen + ziektekostenverzekering

- als beschikker van voldoende bestaansmiddelen: bewijs van geldige ziekteverzekering + bewijs van voldoende bestaansmiddelen bvb. : bij tewerkstelling in buitenland: arbeidscontract + 3 recente loonfiches of bij zelfstandige activiteit in buitenland: recent uittreksel handelsregister + bewijs van inkomsten uit die zelfstandige activiteit beschikbaar voor privé-uitgaven of bij uitkering: attest van uitbetalende instantie met duidelijke vermelding van de aard en de regelmaat van de uitkering of...

Alle mogelijke bewijzen van bestaansmiddelen mogen worden voorgelegd.

Gelieve aan betrokkene te vragen eveneens een recent OCMW-attest voor te leggen. Het is de bedoeling dat het attest de bijdragen vermeldt die betrokkene tot op heden heeft genoten, alsook de omstandigheden waardoor betrokkene steun heeft bekomen. Op die manier kan rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene bij de beoordeling van het dossier.

Gelieve betrokkene te verzoeken om, binnen de maand na kennisname van deze brief (datum kennisname + 1 maand), alle nodige bewijsstukken voor te leggen. Bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen, economische activiteiten in België of studie in hoofdactiviteit kan de betrokkene het recht op verblijf verliezen.

Indien de eventueel echtgenoot een economische activiteit of bestaansmiddelen zou hebben, mag ook hiervan bewijs geleverd worden (zie bewijsstukken hierboven naargelang de situatie).

In zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig artikel 42 bis§1, 2e en/of 3e lid of artikel 42 ter §1, 3e lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, kunnen deze ook worden voorgelegd.”

2.1.3. Artikel 42bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) , rechtsgrond van de eerste bestreden beslissing, luidt als volgt:

“§ 1

Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

§ 2

Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

2.1.4. Verzoekster betwist niet –en uit het administratief dossier blijkt niet- dat zij niet méér voorlegde dan datgene wat in de eerste bestreden beslissing werd opgesomd, met name een OCMW-attest, loonfiches en interimcontracten. Niettegenstaande het feit dat zij er middels de hiervoor geciteerde brief onmiskenbaar van in kennis werd gesteld dat zij het voorwerp uitmaakte van een controle op de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis van de Vreemdelingenwet, en van het feit dat bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen, economische activiteiten in België of studie in hoofdactiviteit zij het recht op verblijf kon verliezen, maakte zij van enige arbeidsongeschiktheid wegens ziekte geen gewag, laat staan dat zij er bewijzen van voorlegde. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid dat zij hiermee geen rekening heeft gehouden en er niet over heeft gemotiveerd. Overigens, verzoekster stelt dan wel dat in de bestreden beslissing wordt erkend dat er een medische problematiek bestaat, maar dit blijkt helemaal niet uit de bewoordingen ervan; er is nergens een spoor dat erop zou wijzen dat het bestuur wist of hoorde te weten dat verzoekster arbeidsongeschikt was. In de gegeven omstandigheden kan zij dit element niet voor de eerste keer invoeren voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

2.1.5. Verzoekster toont niet aan dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing en op grond van de gegevens waarvan zij op dat moment kennis had, niet afdoende zou hebben gemotiveerd of in strijd met artikel 42bis, §2 van de Vreemdelingenwet zou hebben gehandeld. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Het tweede middel luidt als volgt:

“SCHENDING VAN ARTIKEL 18 EN 21 VWEU dat het volgende omvat:

Artikel 21 VWEU

“Iedere burger van de Unie heeft het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld”.

Artikel 18 VWEU

“Binnen de werkingssfeer van de Verdragen en onverminderd de bijzondere bepalingen, daarin gesteld, is elke discriminatie op grond van nationaliteit verboden”.

In het geval het principe van de economische vrijheden zoals in het eerste middel uiteengezet niet van toepassing zou zijn, geldt nog steeds de bepaling inzake het EU-burgerschap en het algemeen discriminatieverbod.

verzoekster die een onderdaan is van Polen, is dus ook een burger van de EU.

Dit betekent dat verzoekster het recht heeft vrij op het grondgebied van België te reizen en te verblijven en is elke discriminatie op grond van nationaliteit verboden.

Dat verzoekster nu bevolen wordt het land te verlaten omwille van een eenmalig en tijdelijke omstandigheid onafhankelijk van haar wil maakt een schending uit van artikel 18 en 21 VWEU.

Het klemmt des te meer dat de bestreden beslissing tegelijk ook artikel 3 van de Antidiscriminatiewet van 10 mei 2007 schendt, doordat verzoekster wordt gediscrimineerd op basis van haar huidige of toekomstige gezondheidstoestand, zonder dat daar in casu een redelijke verantwoording voor wordt gegeven.

Meer zelfs: verzoekster wordt gediscrimineerd op basis van haar verondersteld toekomstige medische situatie, waarbij wordt voorbijgegaan aan de reële mogelijkheid dat haar gezondheidsproblemen tijdelijk zijn en zij dus mogelijks vanaf 30 november 2014 of eventueel minstens in de nabije toekomst, haar werkzaamheden zou kunnen hervatten.”

2.2.2. Verzoekster lijkt er in haar tweede middel volledig aan voorbij te gaan dat de voorwaarden waarbinnen het verblijfsrecht van meer dan drie maanden kan worden uitgeoefend door de EU-burger en de beperkingen daaraan, nader zijn vastgelegd in de bepalingen van richtlijn nr. 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van

Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (de zogenaamde Burgerschapsrichtlijn), die werden omgezet, onder meer, in de artikelen 40 –de bepaling op grond waarvan zij haar verblijfsrecht erkend zag- e.v. van de Vreemdelingenwet. Verzoekster dwaalt dus, wanneer zij ervan uitgaat dat het verblijfsrecht voor Unieburgers niet aan bepaalde voorwaarden onderhevig zou zijn. De controle van het al dan niet voldaan zijn aan die voorwaarden kan bezwaarlijk worden beschouwd als zijnde een discriminatie op grond van nationaliteit.

2.2.3. Waar verzoekster nog verwijst naar haar medische situatie en een daaraan gelieerde discriminatie, kan worden verwezen naar de beoordeling van het eerste middel, waaruit blijkt dat de verwerende partij niet in kennis werd gesteld van haar arbeidsongeschiktheid.

2.2.4. Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. Het derde middel luidt als volgt:

“SCHENDING VAN DE BEPALINGEN VAN HET VN-VERDRAG INZAKE DE RECHTEN VAN HET KIND VAN 20 NOVEMBER 1989, IN HET BIJZONDER VAN ARTIKEL 39 EN SCHENDING VAN DE ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN MEER BEPAALD SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT EN SCHENDING VAN DE ALGEMENE RECHTSBEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR, MEER SPECIFIEK DE RECHTEN VAN VERDEDIGING EN DE ZORGVULDIGHEIDSP LICHT.

Zoals reeds vermeld handelt verzoeker niet alleen voor zichzelf maar ook voor haar minderjarige kinderen [...], die eveneens vermeld worden in het bestreden bevel.

Deze kinderen verblijven reeds geruime tijd samen met hun moeder in België, lopen hier school en zijn dan ook gewoon aan het leven en onderwijssysteem in België.

Een terugkeer naar het land van herkomst zal een schending zijn van met het Kinderrechtenverdrag, meer bepaald art.3 van dit Verdrag dat de belangen van het kind vooropstelt.

Het is niet aangewezen een minderjarig kind plots uit zijn normale leefomgeving te halen om dan vervolgens terug naar zijn land van herkomst te brengen waar armoede en geen degelijke schoolopleiding schering en inslag zijn.

Dat verwerende partij met deze factoren ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Dit geldt des te meer daar de kinderen nog méér dan verzoekster zelf compleet niets te maken hebben met de medische problemen van verzoekster.

Daarenboven dreigen de kinderen, die al een keer zijn ontworteld door de overkomst naar België, door de grievende beslissing andermaal het voorwerp van een gedwongen verhuis te zullen zijn.

En dat bovendien terwijl wanneer verzoekster binnen afzienbare tijd haar werkzaamheden zou kunnen hervatten, zij in principe sowieso in België zou moeten worden toegelaten omdat zij hier perfect legaal mag werken.

De bestreden beslissing, die zoals hoger aangetoond ten onrechte voorbijgaat aan de tijdelijkheid van de situatie waarin verzoekster verkeert, is in casu des te grievender voor de kinderen.

De kinderen hebben in de omstandigheden waarin zij zich bevinden een zelfstandig recht om hun belangen in overweging te zien worden genomen.

De bestreden beslissing gaat daar totaal aan voorbij.

De bestreden beslissing schendt dan ook de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag en is ook op dit punt kennelijk onzorgvuldig gemotiveerd in de zin van art. 2-3 van de Wet van 29 juli 1991.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.3.2. Het verblijfsrecht van de twee minderjarige kinderen van verzoekster werd beëindigd op grond van artikel 42ter, §1, 1° van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Artikel 42ter van de bedoelde wet luidt als volgt:

“§ 1

Tenzij de familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn, zelf een verblijfsrecht uitoefenen als bedoeld in artikel 40, § 4, of opnieuw voldoen aan de in artikel 40bis, § 2, bedoelde voorwaarden, kan er binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, een einde gesteld worden aan hun verblijfsrecht door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° [het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;](1)

5° de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2

De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3

De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

2.3.4. In de brief van 1 september 2014, die reeds onder punt 2.1.2. werd geciteerd en die werd gericht aan verzoekster doch ook duidelijk betrekking heeft op jaar kinderen, volgens de hoofding ervan, werd onder meer gesteld:

“In zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig artikel 42 bis§1, 2e en/of 3e lid of artikel 42 ter §1, 3e lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, kunnen deze ook worden voorgelegd.”

2.3.5. In de bestreden beslissing werd het volgende gemotiveerd:

“Er werden verder ook geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van DVZ waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten (overeenkomstig 42 bis§1, 2e en/of 3e lid of artikel 42 ter §1, 3e lid) waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkenen zonder problemen moeten in staat zijn gevolg te geven aan deze intrekking van verblijfsrecht.”

2.3.6. Aldus blijkt dat verzoekster, niettegenstaande zij daartoe uitdrukkelijk werd uitgenodigd, zelf heeft verzuimd om de humanitaire elementen aan te halen waarop zij zich nu, in naam van haar kinderen, beroept. Dit is correct vastgesteld door de verwerende partij. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, evenzeer op de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE) en verzoekster kan haar eigen in gebreke blijven in casu niet afwentelen op de verwerende partij. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is te dezen niet aannemelijk gemaakt.

2.3.7. Wat de door verzoekster aangehaalde schending van de rechten van verdediging betreft, en daargelaten de vraag of zij zich daarop in casu kan beroepen, moet andermaal worden verwezen naar de brief, waaruit het opzet en de intenties van de verwerende partij duidelijk blijken en waaruit evenzeer blijkt dat zij in de mogelijkheid wordt gesteld om humanitaire elementen te doen gelden en zich aldus te verweren tegen een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht, hetgeen zij ter zake niet heeft gedaan. Dat de eerste bestreden beslissing op dit vlak onregelmatig tot stand zou zijn gekomen is dan ook niet aangetoond.

2.3.8. Verzoekster kan in de gegeven omstandigheden thans niet voor de eerste keer het lot van haar kinderen en de daaruit afgeleide mogelijke schending van het Kinderrechtenverdrag te berde brengen, om de redenen die uiteengezet zijn onder punt 2.1.4. Evenmin kon zij verwachten dat de verwerende

partij hierover zou motiveren, nu zij zelf in gebreke is gebleven een en ander aan te kaarten toen zij daartoe in de gelegenheid werd gesteld.

2.3.9. Het derde middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS